

Der henvises til pkt. 4.1.1.2 og pkt. 4.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 10 m

Efter det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, må der ikke ske udlevering, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for de pågældende handlinger her i landet, i et andet nordisk land eller i en EU-medlemsstat. Tilsvarende gælder ifølge det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås efter *stk. 1, 3. pkt.*, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Norden og EU.

Stk. 1, 1. og 3. pkt., udvider det gældende forbud mod dobbelt strafforfølgning i den nordiske udleveringslovs § 5 til – i sager om udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre – at gælde med hensyn til personer, som i *en tredjestat* (dvs. en anden stat end her i landet og det land, hvortil udlevering skal ske) er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Efter bestemmelsen skal udlevering således afslås, bl.a. hvis der er afsagt endelig dom i sagen her i landet, i et andet nordisk land eller i en medlemsstat i EU. Herudover kan udlevering afslås, hvis der er afsagt dom i sagen i en stat uden for Norden og EU. I disse tilfælde beror det på en konkret vurdering, om der skal ske udlevering eller ej. Der vil f.eks. kunne ske udlevering, hvis den pågældende tidligere er frifundet for den pågældende handling i en stat uden for Norden og EU, men grundlaget for dommen er åbenbart mangelfuldt.

Efter den nordiske udleveringskonventions artikel 4, nr. 2, og artikel 5, nr. 3, er det en betingelse for at afslå udlevering under henvisning til, at den pågældende i et andet land end det, der har anmodet om udlevering, er dømt for de samme forhold, som udleveringen angår, at dommen, der er afsagt i det pågældende tredjeland, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter tredjelands lovgivning, jf. herved forslaget til *stk. 1, 4. pkt.*

Udlevering kan ikke afslås efter bestemmelsen under henvisning til, at den pågældende er dømt her i landet, i et andet nordisk land eller i en EU-medlemsstat, hvis der på grund af myndighedernes passivitet i domslandet ikke er taget sædvanlige skridt med henblik på fuldbyrdelse af dommen. Hvis domslandets relevante myndigheder således – uden at der er indtrådt forældelse – gennem længere tid intet har foretaget sig med henblik på fuldbyrdelse af dommen, vil udlevering til et andet nordisk land ikke kunne afslås. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor der på grund af myn-

dighedernes almindelige sagsbehandlingstid i domslandet endnu ikke er foretaget de relevante skridt mod fuldbyrdelsen af dommen.

Bestemmelsen udelukker ikke udlevering til straf fuldbyrdelse i et nordisk land, der tidligere har afsagt dom i sagen, i tilfælde, hvor et andet land – i strid med princippet om »ne bis in idem« – efterfølgende har indledt strafforfølgning eller afsagt en straffedom, der endnu ikke er fuldbyrdet, for det samme forhold.

Bestemmelserne i den nordiske udleveringskonventions artikel 4, nr. 2, og artikel 5, nr. 3, medfører ikke en pligt for det anmodede lands myndigheder til af egen drift at undersøge, om den pågældende tidligere er blevet endelig dømt i et andet land for de samme handlinger. De nævnte afslagsgrunde bliver således kun relevante, såfremt den anmodede judicielle myndighed er i besiddelse af de nødvendige oplysninger om en eventuel dom afsagt i et andet land.

De danske myndigheder skal således ikke af egen drift iværksætte en nærmere undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i et andet land. Er det oplyst, at den, som en arrestordre vedrører, muligvis allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i et andet land, men er oplysningerne utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, således at der kan træffes afgørelse inden for de foreslåede frister i § 18 k, skal udleveringsanmodningen normalt imødekommes, hvis lovens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

I overensstemmelse med praksis efter den gældende bestemmelse i den nordiske udleveringslovs § 5 er udlevering ligeledes udelukket, hvis der her i landet er sket benådning (amnesti) for det pågældende forhold, jf. forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*

Forslaget til § 10 m, stk. 1, svarer i vidt omfang til den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 10 d, stk. 1 (om udlevering til EU-lande).

Forslaget til § 10 m, stk. 1, gennemfører de obligatoriske afslagsgrunde i den nordiske udleveringskonventions artikel 4, nr. 1 og 2, og den fakultative (valgfrie) afslagsgrund i konventionens artikel 5, nr. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* finder de gældende bestemmelser i udleveringslovens § 10 d, stk. 2 og 3, vedrørende udlevering i henhold til en europæisk arrestordre tilsvarende anvendelse ved udlevering til de nordiske lande.

Henvisningen til § 10 d, stk. 2, indebærer, at udlevering, hvis tiltale mod den pågældende er frafaldet her i landet, kun kan finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt, jf. pkt. 4.1.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Endvidere kan udlevering af-